

Δήμητρα Κατσανίκα

Μικρό Νεκροταφείο Στην Άκρη Της
Θάλασσας

Αθήνα 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Βιογραφικό

Η Δήμητρα Κατσάνικα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1982. Σπούδασε Νομική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στο Εργατικό Δίκαιο. Επίσης διατέλεσε δικηγόρος και στη συνέχεια δικαστικός υπάλληλος. Ήδη από τα φοιτητικά της χρόνια ασχολήθηκε με το ερασιτεχνικό θέατρο, ενώ σπούδασε Υποκριτική στην Ανώτερη Δραματική Σχολή Πράξη Επτά.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6973638629

Email: dimkatsanika@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023) με εισηγητή τον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο Μικρό Νεκροταφείο στην Άκρη της Θάλασσας της Δήμητρας Κατσάνικα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Περίληψη

Ο Μαξ και η Χάνα ερωτεύθηκαν όταν ήταν νέοι, αλλά χώρισαν, επειδή ήθελαν ο έρωτας τους να παραμείνει ανεμπλήρωτος. Ο Μαξ έφυγε μαζί με ένα περιπλανώμενο τσίρκο, ενώ η Χάνα έμεινε πίσω. Πενήντα χρόνια μετά ο Μαξ πεθαίνει και έρχεται να αποχαιρετίσει για τελευταία φορά τη Χάνα. Εμφανίζεται στην κηδεία του συζύγου της Χάνα, η οποία αρχικά δεν τον αναγνωρίζει. Όταν της αποκαλύπτει την ταυτότητα του η Χάνα καταρρέει. Προσπαθούν να θυμηθούν τον λόγο που χώρισαν, όμως η μνήμη τους προδίδει. Οι αναμνήσεις τους έχουν κομματιαστεί ή ξεχαστεί. Από τα θραύσματα τους καταφέρουν να ανασύρουν ανομολόγητες σκέψεις, απωθημένους στόχους και ματαιωμένες ελπίδες. Συνειδητοποιούν ότι και οι δύο παραιτήθηκαν, συμβιβάστηκαν. Ο Μαξ της αποκαλύπτει ότι ήρθε να την αποχαιρετίσει και η Χάνα τον παρακαλάει να φύγουν μαζί από την πόλη. Τότε ο φύλακας του νεκροταφείου φωνάζει στη Χάνα ότι το νεκροταφείο θα κλείσει και ο Μαξ εξαφανίζεται.

Τα Πρόσωπα

Μαξ, 72 ετών

Χάνα, 70 ετών

Χωροχρόνος

Κάπου κάπως κάποτε στο παρόν, παρελθόν ή μέλλον

Μικρό νεκροταφείο στην άκρη της θάλασσας. Τα κύματα σκορπίζουν τα κομμάτια τους εδώ και εκεί πάνω στα βράχια καθρεφτίζοντας τους γλάρους που κρῶζουν ανήσυχοι. Πλησιάζει καταιγίδα. Μια ηλικιωμένη γυναίκα στέκεται μπροστά από ένα μνήμα. Είναι καλυμμένο με χώμα, ενώ δεν υπάρχει ταφόπλακα. Ένας ηλικιωμένος άντρας στέκεται πιο πίσω και την παρακολουθεί. Κρατάει στα χέρια του ένα μικρό μπουκέτο από κρίνους.

Μαξ: (Πλησιάζει) Δεν ήθελα να σας τρομάξω...

Χάνα: Δεν με τρομάζατε εσείς! Οι γλάροι! Κρῶζουν ανήσυχοι!

Μαξ: Προσέξτε! (Σκύβει. Ένας γλῆρος περνάει ξυστά δίπλα τους.) Μα τι πάθανε; (Αφήνει τα λουλούδια χάμω και κινεί τα χέρια του για να τρομάξει τα πουλιά.) Γιατί δεν επιστρέφουν στη θάλασσα;

Χάνα: Έρχεται καταιγίδα. Μια σταγόνα! Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Έχει συμβεί ξανά, δεν θα σταματήσει, θα συνεχίσει να συμβαίνει. Σταγόνες, η μία μετά την άλλη, θα πέφτουν στο χώμα... Ευτυχώς, προλάβαμε! Το χώμα ήταν στεγνό. Δεν είναι εύκολο να σκάβεις στη λάσπη ...

Μαξ: Θάψατε κάποιον- Συγνώμη... Χάσατε κάποιον δικό σας;

Χάνα: Μη ζητάτε συγνώμη. Είναι κάτι απόλυτα φυσικό. Εξάλλου, η απώλεια είναι δεδομένη για κάποια στην ηλικία μου.

Μαξ: Μην το λέτε αυτό. Φαίνεσθε νέα.

Χάνα: Δεν είμαι, όμως. Όλοι έχουν χάσει κάποιον δικό τους. Ωστόσο, δεν ξέρω αν ήταν δικός μου, ή απλώς ένας άντρας που χάθηκε.

Μαξ: Κοιτάξτε! Πέφτουν κεραυνοί στα ανοιχτά!

Χάνα: Ναι, έχετε δίκιο. Και οι γλῆροι φαίνονται τρομαγμένοι. Τώρα κρῶζουν πιο δυνατά!

Μαξ: Μαζεύτηκαν γύρω μας.

Χάνα: Συνήθως δεν πλησιάζουν τόσο πολύ τους ανθρώπους.

Μαξ: Έχω ακούσει για επιθέσεις γλῆρων σε ανθρώπους. Δεν πιστεύω να-

Χάνα: Όχι! Δεν είναι αλήθεια. Σίγουρα θα βγήκαν στην στεριά για ν' αναζητήσουν τροφή.

Μαξ: Όχι, το πιο κατάλληλο μέρος. Δεν νομίζετε;

Χάνα: Το νεκροταφείο δεν ήταν πάντα εδώ. Έχει αλλάξει θέση, όπως τα περισσότερα, άλλωστε, σε αυτή την πόλη. Υπήρχε μια χωματερή... Όταν είχε καικοκαιρία οι γλάροι κατέβαιναν για να φάνε, είχε άφθονο φαγητό, τα σκουπίδια έφθαναν μέχρι τη θάλασσα... Οι γλάροι δεν το έχουν ξεχάσει, το θυμούνται ακόμα... Ευτυχώς, όμως, τα σκουπίδια θάφτηκαν με τα χρόνια, μαζί και εκείνη η μυρωδιά... Η χωματερή βρίσκεται πια στην άλλη άκρη της πόλης, δίπλα στους ελαιώνες, εκεί που ήταν παλιά το δημοτικό σχολείο. Και αυτό πάει! Γκρεμίστηκε! Κρίμα! Και όχι το μόνο... πολλά γκρεμίστηκαν από όταν ενώθηκε η μικρή μας πόλη με το μεγάλο δρόμο! Και όλα αυτά χάρη στο δυναμίτη! Ανατίναξαν ολόκληρο βουνό! Αυτό θα πει πρόοδος! Οι άνθρωποι μπορούν επιτέλους και ταξιδεύουν!

Μαξ: Εσείς έχετε ταξιδέψει;

Χάνα: Δεν χρειάστηκε. Δεν υπάρχει κάτι που να μη μπορώ να δω εδώ.

Μαξ: Δεν έχετε δίκιο. Υπάρχουν πολλά όμορφα μέρη. Μακάρι-

Χάνα: Όχι! Δεν θα είχα τη δύναμη... Δεν είστε από δω, φαίνεται. Σε αυτή την πόλη δεν συμπαθούν πολύ τους ξένους. Θα το καταλάβουν ότι... Όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους. Και εσάς δεν... Γνωρίζατε τον σύζυγο μου;

Μαξ: Ναι. Όχι.

Χάνα: Κατάλαβα. Είχατε να μιλήσετε χρόνια. Μην νιώθετε άσχημα. Είμαι σίγουρη ότι θα χαιρόταν αν σας έβλεπε εδώ.

Μαξ: Αν μας έβλεπε... Δεν το πιστεύετε ότι μας βλέπει;

Χάνα: Όχι. Ναι. Ίσως. Δεν ξέρω τι να πιστέψω. Όταν πέθανε η μητέρα μου, η σκέψη αυτή, το ότι μας βλέπει, με βοήθησε... Τον πατέρα μου όχι και τόσο... Δεν του ήταν αριστό. Ίσως, να είχε δίκιο τελικά.

Μαξ: Ήσασταν πολλά χρόνια μαζί;

Χάνα: Ναι. Πολλά... Ήμασταν! Παρελθοντικός χρόνος! Παράξενο... Δεν είμαστε πια. Παρόν. Τώρα. Τώρα, δεν είμαστε εμείς. Είμαι εγώ, μόνη. Είναι κάτι που θα πρέπει συνηθίσω, το να μην είμαι η γυναίκα κάποιου...

Μαξ: Τα συλλυπητήρια μου.

Χάνα: Σας ευχαριστώ.

Μαξ: Θα πρέπει να ήταν δύσκολο να τον αποχωριστείτε μετά από τόσα χρόνια...

Χάνα: Κάθε αποχωρισμός, μικρός ή μεγάλος...

Μαξ: Πως πέθανε; Ήταν άρρωστος;

Χάνα: Εκείνος το αποφάσισε.

Μαξ: Αυτοκτόνησε;! Δεν έπρεπε να... Λυπάμαι πολύ-

Χάνα: Όχι! Μα πως θα μπορούσε;! Ήταν δειλός! Δεν θα έβρισκε ποτέ το θάρρος να...

Μαξ: Δεν σας καταλαβαίνω. Αλήθεια. Είπατε –

Χάνα: Σας παρακαλώ, μη με παρεξηγήσετε. Ξεχάστε το. Δεν έπρεπε να μιλήσω έτσι... Τον σύζυγο μου τον αγαπούσα πολύ. Το ίδιο και εκείνος. Καμιά φορά, όμως, αυτό δεν είναι αρκετό για να συνεχίσεις να ζεις. Και εμείς απομακρυνθήκαμε... Δεν ήταν πάντα έτσι. Υπήρξαμε ευτυχισμένοι, όταν τα παιδιά ήταν μικρά, τότε που παλεύαμε για να τα μεγαλώσουμε... Είχαμε έναν λόγο, έναν κοινό σκοπό... Όμως, μεγάλωσαν! Ο σκοπός εκπληρώθηκε! Εκείνος δεν μπόρεσε να κρατηθεί από κάπου, να βρει τη δύναμη να ξεκινήσει από την αρχή. Παραιτήθηκε από τη ζωή! Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ακοίμητος, αμίλητος, ακίνητος ... Δεν ξανασηκώθηκε ποτέ. Εσείς έχετε κάποιον λόγο για να συνεχίσετε να ζείτε;

Μαξ: *(Κουνάει το κεφάλι συγκαταβατικά)*

Χάνα: Είστε πολύ τυχερός!

Μαξ: Εσείς δεν έχετε;

Χάνα: Δεν ξέρω. Φοβάμαι πω όχι!

Μαξ: Με τον άντρα σας, πως γνωριστήκατε;

Χάνα: Είχε έρθει στην πόλη για δουλειά. Ήταν πωλητής. Θα πήγαινε σε κάποια μαγαζιά για να δειγματίσει υφάσματα, και μετά θα έφευγε. Δεν είχε σκοπό να μείνει.

Μαξ: Όμως, έμεινε.

Χάνα: Ναι.

Μαξ: Είχατε μια ευτυχισμένη ζωή;

Χάνα: Τα σύννεφα κατέβηκαν για τα καλά. Καλύτερα να πηγαίνουμε.

Μαξ: Παλιά περπατούσα μες στη βροχή, δεν με ένοιαζε να βραχώ, μου άρεσε. Όμορφα χρόνια, ανέμελα!

Χάνα: Ναι, ήταν! Αλλά πέρασαν. Γιατί το κάνουμε αυτό, αλήθεια, οι άνθρωποι, όταν γερνάμε; Αγιστρωνόμαστε στο παρελθόν.

Μαξ: Μάλλον, για να ξεφύγουμε από το παρόν. Τι σκέφτεστε να κάνετε από δω και πέρα;

Χάνα: Δεν ξέρω. Δεν πρόλαβα να το σκεφτώ. Ο σύζυγος μου, ξέρετε, ήταν μικρότερος από μένα. Δεν ήταν η σειρά του.

Μαξ: Δεν πίστευα ποτέ πως υπάρχει συγκεκριμένη σειρά.

Χάνα: Από ότι φαίνεται δεν υπάρχει. Είμαι πολύ κουρασμένη. Δεν βγάζω νόημα.

Μαξ: Είναι λογικό. Δεν είναι εδώ κάποιος μαζί σας;

Χάνα: Όχι, είμαι μόνη. Τα παιδιά μας δεν μπόρεσαν να έρθουν. Τα παιδιά μας! Θα πρέπει να το συνηθίσω και αυτό. Δεν είναι δικά του τώρα πια. Μόνο

δικά μου. Οι νεκροί δεν έχουν παιδιά. Δεν τους ανήκει τίποτα, ούτε καν ο τάφος, το χώμα ... Δεν έχει χώρο. Μου είπαν θα τον ξεθάψουν σε τρία χρόνια. Αν δεν έχει λιώσει θα τον μεταφέρουν αλλού. Σε έναν λάκκο. Εκεί τους πετάνε. Με ένα καρτσάκι, από αυτά που κουβαλάνε τα μπάζα, ή από αυτά που έχουν για τον κήπο... μέχρι να μη μείνει τίποτα, μόνο τα κόκκαλα. Τελευταία του επιθυμία ήταν να ταφεί στη σιαά ενός δέντρου. Το δέρμα του ήταν πολύ ανοιχτόχρωμο, καιγόταν εύκολα στον ήλιο... Θα πω στα παιδιά να με κάψουν, δεν θέλω να καταλήξω στο χώμα. Εκείνος δεν ήθελε, φοβόταν τη φωτιά. Δεν πειράζει που δεν μπόρεσαν να 'ρθουν. Έχουν και αυτά τις δουλειές τους, τις υποχρεώσεις τους...

Μαξ: Ναι. Είναι Δευτέρα. Μάλλον, για αυτό... Αν ήταν Σαββατοκύριακο μπορεί και να-

Χάνα: Ναι, μπορεί και να είχαν έρθει, ποιος ξέρει; Και τελοσπάντων η ζωή δεν σταματάει, επειδή κάποιος πέθανε. Συνεχίζεται. Η γη εξακολουθεί να γυρίζει και οι άνθρωποι να πηγαίνουν στις δουλειές τους. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό.

Μαξ: Ναι, δεν είναι.

Χάνα: Καθώς ερχόμουν είδα τα καταστήματα ανοιχτά. Στόλιζαν τις βιτρίνες τους, και οι εργάτες καθάριζαν την πλατεία για να στήσουν τη φάτνη και το μεγάλο δέντρο. Είχαν βάλει και τα λαμπιόνια πάνω στους στύλους. Περιεργό να πεθαίνει κανείς τα Χριστούγεννα! Δεν θα έπρεπε να συμβαίνει. Δεν νομίζετε;

Μαξ: Δεν μου κάνει εντύπωση. Πεθαίνουμε επειδή γεννιόμαστε.

Χάνα: Μια τελεία. Αυτό είναι ο θάνατος. Δεν μπορώ να θυμηθώ ποια ήταν η τελευταία του λέξη... Η τελετή ήταν πολύ... ήσυχη. Μόνο οι γάροι ακούγονταν. Και εκείνος ήταν ήσυχος, η όψη του είχε γαληνεύσει... Είχα πολύ καιρό να τον δω τόσο όμορφο! Του είχαν φορέσει και το καλό του σακάκι. Εγώ τους το έδωσα. Μου το ζήτησαν. Είναι, όμως, μάταιο. Θα έπρεπε να τους θάβουν γυμνούς. Τα ρούχα φταίνε που δε λιώνουν τα κορμιά.

Μαξ: Οι γλάροι πάλι! *(Γλάροι ακουμπάνε τα μαλλιά της Χάνα και ο Μαξ τους διώχνει)*

Χάνα: Αφήστε με! Δεν έχω τίποτα να σας δώσω.

Μαξ: Έφυγαν. Ηρεμήστε. Είστε καλά;

Χάνα: Όχι.

Μαξ: Θέλετε να καθίσετε για λίγο; *(Αφήνει κάτω το μπουκέτο με τα λουλούδια. Έπειτα βγάζει το σακάκι του και το απλώνει στο χόμα για να κάτσει η Χάνα. Η Χάνα κάθεται.)* Καλύτερα;

Χάνα: Ναι. Συγνώμη. Δεν ήθελα... Εσείς... Το σακάκι σας θα λερωθεί.

Μαξ: Μη νοιάζεστε.

Χάνα: Έχετε κάποιον να σας ... φροντίζει;

Μαξ: Θα το δώσω έξω. Μην ανησυχείτε, όμως...

Χάνα: Δυστυχώς δεν υπάρχει καθαριστήριο στην πόλη. Υπήρχε, αλλά έκλεισε ξαφνικά, ήταν λίγο πιο κάτω! Τώρα έχει γίνει βιβλιοθήκη, δεν ξέρω αν την είδατε, βρίσκεται στην κεντρική πλατεία, απέναντι από το δημαρχείο. Είναι ένα από τα αξιοθέατα της πόλης μας. Διαθέτει ελάχιστα βιβλία. Έχουν γραφτεί από τους κατοίκους της πόλης. Δεν μπορείτε να τα βρείτε πουθενά αλλού. Από αυτήν την άποψη είναι σπάνια, συλλεκτικά! Πρόσφατα τοποθετήσανε στο προαύλιο, μπροστά στην είσοδο, ένα αξιοθαύμαστο γλυπτό, ένα τεράστιο πρόσωπο. Είναι φτιαγμένο από μέταλλο, εκτός από τα μάτια του που λείπουν. Μπορείς να δεις μέσα του, είναι τρύπιο!

Μαξ: Ενδιαφέρον!

Χάνα: Μακάρι να μπορούσαμε να διαβάσουμε τις σκέψεις των άλλων. Θα ήταν πολύ χρήσιμο. Θα γλιτώναμε χρόνο. Θα ξέραμε, ακριβώς, τι νιώθουν οι άλλοι και δεν θα είχαμε ανάγκη τις λέξεις...

Μαξ: Ίσως. Ο γλύπτης, και αυτός κάτοικος της πόλης;

Χάνα: Υποθέτω πως ναι. Είναι, όμως, άγνωστος. Κάποιοι λένε ότι πέθανε πριν ολοκληρώσει το έργο του. Γι' αυτό δεν έχει και μάτια.

Μαξ: Ίσως. Ωστόσο, μπορεί να υπάρχει και άλλη εξήγηση.

Χάνα: Ναι; Ποια;

Μαξ: Όταν μου το περιγράψατε, σιέφτηρα ότι αυτός που φιλοτέχνησε το άγαλμα μπορεί να ήταν τυφλός.

Χάνα: Μάλλον θα αστείεύεσθε;

Μαξ: Καθόλου.

Χάνα: Σε κάθε περίπτωση είναι ιδιαίτερο... Αξίζει να την επισκεφτείτε, αν προλάβετε, βέβαια, γιατί, ποιος ξέρει, μπορεί να κλείσει και αυτή ξαφνικά! Τι κατάρρα και αυτή! Όλα, σε αυτήν την πόλη, από τη μία μέρα στην άλλη, εξαφανίζονται... Ξαφνικά! Έτσι έγινε και με τα παιδιά. Ένα πρωί σηκώθησαν, μάζεψαν τα πράγματα τους και έφυγαν. Ξαφνικά... ενώ κοιμόμουν... Δεν άκουσα τίποτα, ούτε τα βήματα τους στις σιάλες, ούτε την πόρτα, τίποτα. Τα βρήκα όλα άδεια. Τα δωμάτια, τα κρεβάτια, τις ντουλάπες τους. Άδεια!

Μαξ: Λυπάμαι.

Χάνα: Εγώ όχι. Δεν λυπάμαι. Λυπόμουν. Κάποτε. Με τα χρόνια ο πόνος ξεβάφει, τα χρώματα του ξεθωριάζουν. Το ίδιο και οι αναμνήσεις. Δυσκολεύομαι να θυμηθώ τον ήχο της φωνής του. Εσείς... πρέπει να είχατε γνωριστεί πριν παντρευτούμε. Αλλιώς θα...

Μαξ: ...θα με θυμόσασταν.

Χάνα: Ναι.

Μαξ: Πιθανότατα. Σκέφτομαι να μείνω για λίγες μέρες στην πόλη σας. Μήπως ξέρετε που θα μπορούσα να βρω ένα δωμάτιο; Υπάρχει κάποιο πανδοχείο;

Χάνα: (χαμογελάει) Πανδοχείο! Ποιός θα άνοιγε στην πόλη μας πανδοχείο;

Μαξ: Σωστά. Δεν συμπαθούν τους ξένους. Ούτε και εσείς τους συμπαθείτε;

Χάνα: Δεν έχω πρόβλημα. Και ο άντρας μου ξένος ήταν. Σηκώθηκε αέρας. Έχετε δει να ξεριζώνεται δέντρο από τον αέρα;

Μαξ: Νομίζω... όχι. Ωστόσο, δεν φυσάει τόσο δυνατά, ώστε -

Χάνα: Δεν είναι απίθανο. Έχει ξανασυμβεί. Μπορεί εκεί που δεν το περιμένουμε να -

Μαξ: Να ξεριζωθεί ένα δέντρο; Δεν το πιστεύω. Εσείς, έχετε δει;

Χάνα: Ναι!

Μαξ: Τρομακτικό θέαμα...

Χάνα: Αλήθεια, δεν σας ρώτησα, το δικό σας σπίτι, η πόλη σας... είναι μακριά από δω.

Μαξ: Δεν έχω. Δεν είχα ποτέ κάτι δικό μου. Πάντα ταξίδευα. Κουράστηκα.... Σκέφτομαι να ξεκουραστώ, να εγκατασταθώ κάπου μόνιμα.

Χάνα: Ο ουρανός σκοτείνιασε.

Μαξ: Μείνατε, λοιπόν, εδώ όλη σας τη ζωή;! Φοβάμαι, πως θα έπληττα.

Χάνα: Ναι, δεν ήταν συναρπαστική ζωή. Αλλά άξιζε. Εδώ ήταν το σπίτι μου, ο άντρας μου, τα παιδιά μου.

Μαξ: Ναι, φυσικά, και άξιζε.

Χάνα: Αισθάνομαι καλύτερα. Σας ευχαριστώ. *(Η Χάνα σηκώνεται ελαφρώς εκνευρισμένη και του δίνει πίσω το σακάκι).*

Μαξ: Θα θέλατε να με συνοδεύσετε, ίσως, για έναν περίπατο; Να κάτσουμε σε κάποιο καφενείο...

Χάνα: Τι; Δεν...

Μαξ: Σας έφερα σε δύσκολη θέση. Ξεχάστε το. Συγνώμη. Δεν ήταν πρόπον.

Χάνα: Δεν... Υπάρχει ένα καφενείο για να πάτε... Παραδόξως, δεν έχει κλείσει, ούτε έχει αλλάξει θέση! Είχα δουλέψει και εγώ κάποτε σε αυτό, ένα καλοκαίρι, μόλις είχα τελειώσει το σχολείο... Πάνε χρόνια.

Μαξ: Βρίσκεται εδώ κοντά;

Χάνα: Ναι. Αν ακολουθήσετε το δρόμο παραλιακά... Μετά τον φάρο θα το δείτε... Προσέξτε μόνο γιατί με τη βροχή το έδαφος υποχωρεί. Έχουν συμβεί πολλά ατυχήματα. Αν πάτε, πάντως, μην παραλείψετε να δοκιμάσετε και κάποιο από τα γλυκά του. Είναι πολύ ονομαστά!

Μαξ: Ναι, πράγματι, τα γλυκά του είναι εξαιρετικά.

Χάνα: Και εσείς που το ξέρετε;

Μαξ: Είχα... ξανάρθει κάποια στιγμή σε αυτή την πόλη, αλλά έχουν περάσει πολλά χρόνια.

Χάνα: Πρέπει να πηγαίνω. Άρρησα. *(ξαφνικά ταραγμένη)*

Μαξ: Περιμένετε. Μου επιτρέπετε; Δεν πρόλαβα... Αυτά τα λουλούδια είναι για σας...

Χάνα: Κρίνοι! Κάποτε ήταν τα αγαπημένα μου λουλούδια. Όχι πια. Προτιμώ τις μαργαρίτες. Φυτρώνουν μόνες τους και δεν χρειάζονται περιποίηση.

Μαξ: Αν δεν τα θέλετε...

Χάνα: Όχι, δώστε τα μου. Δεν έχει σημασία τι μου αρέσει και τι όχι. Δεν είναι άλλωστε η δική μου κηδεία. Να! Θα τα βάλω μαζί με τα υπόλοιπα. *(Με νευρικές κινήσεις σπίξει το χαρτί περιτυλίγματος και μοιράζει τους κρίνους ανάμεσα σε δυο ανθοστήλες. Κάποια λουλούδια πέφτουν κάτω)* Ο σύζυγός μου δεν είχε καμία έφεση στην κηπουρική, δεν θα μπορούσε να ξεχωρίσει τις μαργαρίτες απ' τους κρίνους.

Μαξ: Είστε ταραγμένη. Δεν ήθελα-

Χάνα: Κοιτάζτε, να δείτε. Νόμιζα ότι είσαστε ξένος, αλλά εσείς έχετε ξανάρθει. *(Προσπαθεί να απομακρυνθεί από κοντά του, σχεδόν τρέχει, αλλά οι δυνάμεις της την εγκαταλείπουν. Σταματάει στην αυλόπορτα. Εκείνος την προλαβαίνει.)* Αν το ήξερα αυτό δεν θα σας μιλούσα τόσο... τόσο πολύ. Με αφήσατε να μιλάω... να σας λέω για τα αξιοθέατα της πόλης μας, την βιβλιοθήκη, το άγαλμα ... Αφού τα ξέρατε όλα αυτά, γιατί; *(Προσπαθεί να πάρει ανάσα.)* Γιατί δεν με σταματήσατε;

Μαξ: Σας είπα, έχουν περάσει χρόνια από τότε. Δεν θυμάμαι πολλά. Το είπατε και εσείς, η πόλη έχει αλλάξει, τα κτίρια, οι άνθρωποι... Εκτός από τη χωματερή, υπήρχε και ένα λευκό σπίτι, ένα λευκό σπίτι με μπλε παράθυρα.

Χάνα: Λευκό;! Υπήρχε ένα μπλε σπίτι με λευκά παράθυρα.

Μαξ: Το χρώμα του ήταν-

Χάνα: Δεν υπάρχει πια.

Μαξ: Δίπλα του δεν ήταν το ταχυδρομείο;

Χάνα: Όχι. Θυμάστε λάθος. Το ταχυδρομείο ήταν στην κεντρική πλατεία. Ίσως το λευκό σπίτι που περιγράφετε να το είδατε κάπου αλλού, σε κάποια άλλη πόλη. Μπορεί και να υπάρχει ακόμη εκεί, να μην έχει γιρμιστεί. *(παύση)* Δεν έλαβα ποτέ κανένα γράμμα, ούτε ένα όλα αυτά τα χρόνια, αλλά συμβαίνει...

Μαξ: Σίγουρα, συμβαίνει.

Χάνα: Ναι... Πολλοί είναι αυτοί που δεν παίρνουν απάντηση...

Μαξ: Και αυτοί που δεν στέλνουν...

Χάνα: Τον ταχυδρόμο μας, δεν τον είδα ποτέ να μοιράζει γράμματα. Περίεργος άνθρωπος... Τα δάκτυλα του ήταν διαλυμένα, σαν να κρέμονταν από τις παλάμες με συρματόσχοινο. Τα είχε δέσει μεταξύ τους με κολλητική ταινία. «Εύθραστον». Έτσι έγραφε... Βρέχει; *(Μια σταγόνα κωλάει στο μέτωπο της)*

Μαξ: Όχι! Σταγόνες από τα δέντρα.

Χάνα: Τα κυπαρίσσια... Ίσως εκεί να κρύβονται οι ψυχές. *(ειρωνικά)*

Μαξ: Πιστεύετε στη μετά θάνατον ζωή;

Χάνα: Εννοείται, στα φαντάσματα; *(ειρωνικά)* Όχι. Εσείς;

Μαξ: Δεν ξέρω. Μάλλον. Ίσως.

Χάνα: Έχετε δει ποτέ;

Μαξ: (...)

Χάνα: Αν υπήρχε, πάντως... η μετά θάνατον ζωή... η θεά θα ήταν συγκλονιστική.

Μαξ: Ποιος ξέρει. Ίσως κάποτε μάθουμε...

Χάνα: Δεν θα έχει σημασία τότε. Θα είναι πολύ αργά.

Μαξ: Εσείς είχατε στείλει ποτέ κάποιο γράμμα;

Χάνα: Όχι, δεν είχα λόγο. Οι άνθρωποι που αγαπούσα ήταν εδώ. Αυτό, όμως, δεν έχει καμία σημασία, αφού και αυτοί που έστειλαν, δεν έλαβαν ποτέ καμία απάντηση. Έχετε έρθει με αυτοκίνητο;

Μαξ: Έξω από την πόλη υπήρχαν μπάρες, και μια προειδοποιητική πινακίδα. Τα γράμματα της ήταν μισσοσβησμένα. Δεν μπόρεσα να διαβάσω τι έγραφε.

Χάνα: «Προσοχή»

Μαξ: Δεν καταλαβαίνω...

Χάνα: Ο δρόμος σταματάει... Είναι αδιέξοδο. Τώρα, να με συγχωρείτε, θα ήθελα να περάσω λίγο χρόνο μόνη... Ο ήλιος θα δύσει σε λίγο και το κοιμητήριο θα κλείσει. Όπου να ναι θα φανεί και ο φύλακας. Είναι πολύ τυπικός με το επισκεπτήριο. Αν μας βρει εδώ θα θυμώσει. Δεν τα πάει καλά με τους ζωντανούς. Μόνο με τους πεθαμένους. Αυτός ανάβει και τα καντηλάκια τους. Τον έχουν ακούσει πολλές φορές να τους μιλάει...

Μαξ: Τους κρατάει συντροφιιά. (Η Χάνα τον κοιτάζει αμίλητη.) Θα σας αφήνω και εγώ να.... Με συγχωρείτε... Δεν ήθελα να.... Και πάλι συλλυπητήρια.

Ο Μαξ απομακρύνεται. Η Χάνα επιστρέφει στο μνήμα. Μαζεύει τα πεσμένα λουλούδια. Παίρνει την κορνίζα με τη φωτογραφία του συζύγου της και της αλλάζει θέση. Το επαναλαμβάνει αρκετές φορές. Ένα σμήνος γλάρων της επιτίθενται. Τη ρίχνουν κάτω.

Χάνα: Βοήθεια! Βοήθεια! (Ο Μαξ ακούει τις φωνές της και επιστρέφει για να την βοηθήσει.)

Μαξ: Χτυπήσατε; Είστε καλά;

Χάνα: Όχι. Μόνο τρόμαξα.

Μαξ: Άκουσα τις φωνές σας. Τι συνέβη;

Χάνα: Οι γλάροι... Ορμήσανε καταπάνω μου. Φοβήθηκα ότι ... Δεν τους έχω ξαναδεί έτσι...

Μαξ: Σας το είπα. Είναι επικίνδυνοι. Δεν με πιστέψατε. Καλύτερα να το αναφέρετε στις αρχές... Δεν ξέρουμε τι-

Χάνα: Όχι! Σας παρακαλώ. Υποσχεθείτε μου, ότι αυτό που είδατε δεν θα το πείτε σε κανέναν και ότι θα το κρατήσετε μυστικό.

Μαξ: Μα παραλίγο να-

Χάνα: Δεν φταίνε οι γλάροι. Εγώ.

Μαξ: Εσείς;

Χάνα: Δεν ήταν άδικη η επίθεση. Έχουν υποφέρει πολύ...

Μαξ: Μιλάτε για τους γλάρους;

Χάνα: Για αυτούς. Οι άνθρωποι της πόλης, δείχνουν φιλήσυχοι. Όμως, δεν είναι.

Μαξ: Υπονοείτε ότι -

Χάνα: Τους βασανίζουν. Καταστρέφουν τις φωλιές τους. Πετάνε τα αυγά τους στη θάλασσα.

Μαξ: Γιατί; Δεν-

Χάνα: Για να επιβιώσουν. Τα ψάρια έχουν λιγοστέψει.

Μαξ: Δεν υπάρχει άλλος τρόπος;

Χάνα: Φοβάμαι, πως όχι. Δεν υπάρχει άλλη λύση.

Μαξ: Άρα, τους δικαιολογείτε-

Χάνα: Σας είπα, δεν ήταν άδικη η επίθεση. Αποτελώ και εγώ κομμάτι της πόλης... Ο προπάππος μου, ήταν ένας από τους ιδρυτές της. Στην εποχή του, οι γλάροι, ήταν χιλιάδες, ολόκληρη αποικία. Τα επόμενα χρόνια ο αριθμός τους μειώθηκε πολύ. Πλέον έχουν απομείνει ελάχιστοι. Ακούγονται διάφορες ιστορίες. Κάποιοι λένε ότι τους δηλητηρίασαν, άλλοι ότι τους επικηρύξαν ... Θα έδιναν χρηματική αμοιβή σε αυτόν που θα σκότωνε τους περισσότερους ... Όλη η πόλη, γυναίκες, άντρες, παιδιά, είχαν βγει έξω... Τους κυνηγούσαν ... από τα μπαλκόνια, τις ταράτσες, τις αυλές των σπιτιών, έξω στους αγρούς, στη θάλασσα...

Μαξ: Δεν φαίνεται να τρέφετε και εσείς τα ίδια συναισθήματα για τους γλάρους...

Χάνα: Όχι. Εγώ τους συμπονώ...

Μαξ: Τότε δεν υπάρχει κανένας λόγος να κατηγορείτε τον εαυτό σας. Δεν έχετε καμία ευθύνη.

Χάνα: Υποσχεθείτε μου ότι δεν θα το πείτε σε κανέναν.

Μαξ: Το υπόσχομαι. Μείνετε ήσυχη.

Χάνα: Ωραία! Σας ευχαριστώ. Τώρα θα σας παρακαλούσα να πηγαίνετε.

Μαξ: Δεν μπορώ να φύγω και να σας αφήσω έτσι μόνη σας. Μπορεί να ξανάρθουν... Αν κινδυνεύσετε θα το 'χω βάρος στη συνείδηση μου. Θα σας περιμένω!

Χάνα: Δεν είναι απαραίτητο.

Μαξ: Επιμένω!

Χάνα: Δεν θα αργήσω... (παύση)

Ο Μαξ στέκεται στην αυλόπορτα. Δεν φεύγει. Η Χάνα επιστρέφει στο μνήμα. Βγάζει από την τσέπη της ένα κουτί σπίρτα. Προσπαθεί να ανάψει το καντηλάκι, αλλά δεν τα καταφέρνει. Ο Μαξ την πλησιάζει, παίρνει τα σπίρτα και το ανάβει.

Χάνα: Θα μπορούσατε να μου λύσετε μια απορία.

Μαξ: Φυσικά... αν μπορώ...

Χάνα: Πως βρεθήκατε εδώ σήμερα... θέλω να πω... πως πληροφορηθήκατε το θάνατο του συζύγου μου ... Ο σύζυγος μου δεν είχε επαφές με συναδέλφους του από τα παλιά ...

Μαξ: Πιστεύετε στις συμπτώσεις; Το διάβασα, χθες, τυχαία στην εφημερίδα. Τον πολυαγαπημένο μας σύζυγο και πατέρα, ετών 76, θανόντα κηδεύουμε σήμερα...

Χάνα: *(Παίρνει τη φωτογραφία του συζύγου της στα χέρια)* Όταν τον γνώρισα... ήταν τολμηρός, δραστήριος ... Ήθελε ν' ανοίξει μια επιχείρηση, θα έφτιαχνε δικές του ζωοτροφές! Είχε μαζέψει κάποια χρήματα, είχε ζητήσει και ένα μικρό δάνειο από την τράπεζα, είχε όλες τις προϋποθέσεις! Δεν ξέρω τι έγινε μετά, γιατί τα παράτησε.... Έγινε υπάλληλος της εταιρείας φωταερίου. Για σαράντα ολόκληρα χρόνια, μια ολόκληρη ζωή, έβγαινε τα βράδια για να φωτίσει τους δρόμους της πόλης. Κουβαλούσε τη σκάλα του και άναβε τους φανοστάτες, έναν έναν με τη σειρά. Ακόμα και όταν ήρθε το ηλεκτρικό ρεύμα στην πόλη δεν σταμάτησε τις νύχτες να βολοδέρνει, όχι για να ανάψει τις λάμπες που δεν υπήρχαν, από συνήθεια...

Μαξ: Αλλάζουν οι άνθρωποι.

Χάνα: Δεν αλλάζουν.

Το φτερό ενός γλάρου πέφτει μπροστά τους. Ξαφνιασμένοι σταματούν να μιλούν. Κοιτούν ψηλά, αλλά δεν βλέπουν κάποιο πουλί. Ο Μαξ σκύβει να το πιάσει. Το κρατάει στα χέρια του.

Μαξ: Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Έχει ξανασυμβεί.

Χάνα: Η καταιγίδα πλησιάζει... Το βρόχινο νερό είναι πολύ μαλακό. Στο υδραγωγείο η δεξαμενή είναι σχεδόν άδεια... Χωρίς τη βροχή η πόλη θα πέθαινε. Οι πηγές της στερεύουν το καλοκαίρι. Το ίδιο και το ποτάμι. Ξεραίνεται.

Μαξ: Την τελευταία φορά που ήμουν εδώ είχα δει πάλι ένα φτερό να πέφτει...

Χάνα: Με αυτήν την υγρασία δεν θα ξεκολλάει το φόρεμα μου από το δέρμα. Δεν ξέρω αν θα καταφέρω να το βγάλω ποτέ από πάνω μου... *(Γραβάζει τα μανίκια της)* Αυτά τα μανίκια, αυτό ο γιακάς... *(Προσπαθεί να ξεκουμπώσει ένα κουμπί από το γιακά του φορέματος)* ... Δεν έχω ξαναδεί ποτέ φτερό να πέφτει...

Μαξ: Αυτό δεν είναι αλήθεια...

(παύση)

Χάνα: Κάθε άλλο παρά για την κηδεία, έτσι δεν είναι;

Μαξ: Δεν σας καταλαβαίνω.

Χάνα: Η κηδεία δεν είναι ο λόγος που ήρθατε. Φοράτε ανοιχτόχρωμα ρούχα. Δε συνηθίζεται και πολύ.

Μαξ: Όχι, έχετε δίκιο. ... Δε συνηθίζεται.

Χάνα: Και ο σύζυγος μου... Εσείς... Δεν μου έχετε πει τίποτα για εσάς, για τη σχέση σας με τον σύζυγο μου, πως γνωριστήκατε...

Μαξ: (...)

Χάνα: Όταν τον βρήκα, το μέτωπο του ήταν ακόμα ζεστό. Το ίδιο και τα χέρια του. Πριν του κλείσω τα μάτια, με κοίταζε για τελευταία φορά. Τον άγγιξα. Εκείνος όχι.

Μαξ: Μάλλον, έκανα λάθος που ήρθα... Συγνώμη...

Χάνα: Δεν πιστεύω στις συμπτώσεις.

Μαξ: Όχι, δεν ήρθα για την κηδεία. (παύση) Τον σύζυγο σας, δεν τον γνώριζα, δεν τον συνάντησα ποτέ.

Χάνα: Ποιος είστε; Αν δεν μου πείτε, αμέσως –

Μαξ: Κάποιος από το παρελθόν... Κάποιος που... Δεν με θυμάσαι; Τόσο πολύ άλλαξα;

Χάνα: Όχι, κύριε. Λυπάμαι... Μάλλον, κάνετε λάθος...

Μαξ: Εγώ είμαι ο-

Χάνα: Αρκετά! Είναι ασέβεια, δεν το καταλαβαίνετε; Δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ.

Μαξ: Δεν ... Δεν ήθελα-

Χάνα: (Προσπαθεί να συγκρατήσει τα δάκρυα της, αλλά ένας λυγμός της ξεφεύγει.)

Μαξ: Πίστευα ότι δεν θα σε έβρισκα εδώ, ότι θα είχες φύγει. (παύση) Εκεί συναντηθήκαμε την πρώτη φορά. Έξω από το λευκό ή μπλε σπίτι.

Χάνα: Όχι... Δεν ήταν εκεί. Στο τσίρκο! Κάτω από την κόκκινη τέντα. Εκεί συναντηθήκαμε την πρώτη φορά. Είχα έρθει για να δω την παράσταση...

Μαξ: Ναι... σωστά. Φορούσες μια μωβ κορδέλα στα μαλλιά και καθόσουν πίσω πίσω, στην τελευταία σειρά.

Χάνα: Κρυβόμουν. Δεν ήθελα να με δουν. Δεν το είχα πει στον πατέρα μου. Δεν θα με άφηγε. Περιμένα να κοιμηθεί και ύστερα το 'σκασα απ' το παράθυρο.

Μαξ: Για αυτό εξαφανίστηκες. Δεν πρόλαβα να σου μιλήσω. Μετά την παράσταση έφαξα να σε βρω, αλλά είχες φύγει.

Χάνα: Ήμασταν συνομήλικοι, και όμως, οι ζωές μας διέφεραν τόσο πολύ... Εσύ έκανες ό,τι ήθελες. Είχες ταξιδέψει σε τόσα μέρη...

Μαξ: Είναι όμορφο να σε νοιάζονται... Εγώ δεν γνώρισα τους γονείς μου.

Χάνα: Δεν το ξερα...

Χάνα: Παντρεύτηκες, λοιπόν... Έχεις και παιδιά. Πόσα; Δύο;

Χάνα: Ναι. Δύο... Νόμιζα ότι δεν σου άρεσε, ότι δεν ήθελες να κάνεις οικογένεια....

Μαξ: Και εγώ το ίδιο νόμιζα...

Χάνα: Το τσίρκο δεν ξανάρθε στην πόλη μας.

Μαξ: Πόσα χρόνια έχουν περάσει;

Χάνα: Πενήντα.

Μαξ: Εδώ δώσαμε το πρώτο μας φιλί.

Χάνα: Και το τελευταίο.

Μαξ: Τη σιχαινόσουν αυτή την πόλη. Γιατί έμεινες;

Χάνα: (...)

Μαξ: Δεν είχες κάνει αίτηση στην Ακαδημία Χορού;

Χάνα: (...)

Μαξ: Θα έδινες εξετάσεις. Τι άλλαξε;

Χάνα: Τίποτα. Το μετάνιωσα!

Μαξ: Μα εσύ τον λάλτρευες το χορό! Ήθελες να πας να συναντήσεις εκείνη τη μεγάλη χορεύτρια την-

Χάνα: Τζέσινα Ρείνφιλντ! Εσύ, έγινες ακροβάτης;

Μαξ: Όχι. Το σκοινί.... Είδα έναν ακροβάτη να πέφτει... Έπεσε μπροστά στα μάτια μου... Οι θεατές ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Περιμέναν ότι θα σηκωθεί, ότι η πτώση, η βουτιά στο κενό, ήταν μέρος της παράστασης. Ένα τρικ. Ένα μαγικό κόλπο. Δεν μπόρεσα να συνεχίσω.

Χάνα: Τα παράτησες! (παύση) Και η λίστα; Όλα τα υπόλοιπα που ήταν σημειωμένα στη λίστα; Τα έκανες;

Μαξ: Η λίστα;! Ποια λίστα;

Χάνα: Η λίστα των ιερών επιθυμιών.

Μαξ: Ωχ! Ναι! Η λίστα... Ήταν η λίστα με τα πράγματα που ήθελα να κάνω στη ζωή μου. Θυμάμαι ένα δυο, αλλά δεν τα θυμάμαι όλα.

Χάνα: Λοιπόν, κατάφερες να ανακαλύψεις τι κρύβεται πίσω από την σκοτεινή ύλη;

Μαξ: (γελάει)

Χάνα: Ήξερες όλους τους αστερισμούς απ' έξω και ανακατωτά. Είχες και ένα τηλεσκόπιο στο σακίδιο σου. Το έχεις ακόμη;

Μαξ: Όχι.

Χάνα: Και η σειρά με τα κόμικς, ο δόκτωρ Φικτίσιους, ο εξερευνητής του διαστήματος, το εξωγήινο ρομπότ;

Μαξ: Και αυτή πάει. ... Άχρηστο ήταν, ξέρεις. Το τηλεσκόπιο ... Η σκοτεινή ύλη δεν φαίνεται. Θυμάσαι κάτι άλλο από τη λίστα, κάποιον άλλον στόχο;

Χάνα: Θυμάμαι... Ήθελες να κλέψεις τη Μόνα Λιζα.

Μαξ: Τι;!

Χάνα: Ναι! Και να εξημερώσεις έναν κροκόδειλο.

Μαξ: Αλήθεια; Τι ανόητος! Κάτι άλλο;

Χάνα: Ναι! Και να γράφεις ένα βιβλίο.

Μαξ: Αυτό το θυμάμαι.

Χάνα: Έγραψες;

Μαξ: Είχα ξεκινήσει να γράφω ένα βιβλίο, μια ιστορία για έναν άντρα και μια γυναίκα, αλλά δεν είχα τον χρόνο... Δεν πρόλαβα. Δεν το τελείωσα ποτέ.... Άσ' τα τώρα αυτά. Εσύ χορεύεις ακόμα;

Χάνα: Ασταμάτητα! Όχι με το σώμα. Η φυσική φθορά είναι ανεπανόρθωτη. Το σώμα μου υποφέρει. Με τη σκέψη. Με αυτή χορεύω. Σκέφτομαι τις κινήσεις των δακτύλων των χεριών, του κορμού, της λεκάνης, του λαιμού, του κεφαλιού, των ματιών, του στόματος, των φρυδιών, της μύτης. Από τις πιο μικρές μέχρι τις πιο μεγάλες...

Μαξ: Λες να χάθηκε; Το χαρτί εκείνο με τη λίστα. Αναρωτιέμαι, τι να απέγινε; Για πολλά χρόνια το κουβαλούσα πάντα επάνω μου. Δεν το αποχωριζόμουν. Λες και φοβόμουν πως αν χανόταν θα προδίνονταν όλοι μου οι στόχοι.

Χάνα: Χάθηκε και αυτό, όπως και πολλά αλλά... Και να σκεφτείς ότι όλα αυτά τα χρόνια σε φανταζόμουν κάπου μακριά να πραγματοποιείς τους στόχους σου... Ένα έναν με τη σειρά. Η σκέψη αυτή μου έδινε δύναμη.

Μαξ: Σε απογοήτευσα.

Χάνα: Και οι δύο. Απογοητεύσαμε ο ένας τον άλλον. Ξέρεις, καμιά φορά, προσπαθώ να θυμηθώ γιατί χωρίσαμε, ποιος ήταν ο λόγος.

Μαξ: Δεν υπήρξε κάποιος ιδιαίτερος λόγος, κάποια αιτία. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Οι άνθρωποι ερωτεύονται και μετά, δίχως λόγο, χωρίζουν.

Χάνα: Όχι, διαφωνώ, πάντα υπάρχει λόγος.

Μαξ: Ένας λόγος που αμέσως ξεχνιέται.

Χάνα: Όχι αμέσως. Πέρασε μια ολόκληρη ζωή. Χρειάστηκε μια ζωή για να τον ξεχάσουμε.

Μαξ: Ένας λόγος που δεν θα θυμηθούμε, ίσως, ποτέ πια. *(Μια σταγόνα πέφτει στο πρόσωπο της. Κοιτάει ψηλά)*. Όταν με είδες, αλήθεια δεν μ' αναγνώρισες;

Χάνα: Ναι. Ίσως, όχι αμέσως. Ξεκίνησε να ψιγαλίζει πάλι, Αδειάζει ο ουρανός, γεμίζει η θάλασσα ... Καμπάνες! Κάποιος κινδυνεύει! Να εκεί! Στον ορίζοντα. Μια βάρια, την έχουν παρασύρει τα κύματα. Δεν φαίνεται να είναι κανένας μέσα.

Μαξ: Δεν μπορώ να δω. Είναι πολύ μακριά...

Χάνα: Και άλλες βάριες. Την πλησιάζουν. Προσπαθούν να την τραβήξουν προς τα έξω. Μα δεξ! Κοίτα! Σκίστηκαν τα πανιά τους. Θα πνιγούν. Αναρωτιέμαι, τι να σιέφτονται, όλοι αυτοί που βρίσκονται μέσα στις βάριες και βλέπουν το τέλος τους να πλησιάζει. Πώς να αισθάνονται...

Μαξ: Η βάρια! Την τραβήξαν!

Χάνα: Είναι κανείς μέσα;

Μαξ: Ναι. Μια γυναίκα!

Χάνα: Ναι! Την είδα. Μοιάζει με την τσιγγάνα. Θυμάσαι; Την τσιγγάνα μάντισσα από το τσίρκο...

Μαξ: Δεν μπορεί να είναι αυτή, δεν γίνεται να ναι ακόμα ζωντανή...

Χάνα: Κοίτα τους γλάρους! *(Ένα σμήνος γλάροι περνούν από πάνω τους)* Σαν να τους καλεί. Πηγαίνουν σε αυτήν... Της είχαμε ζητήσει να μας πει το μέλλον. Μας είχε ρίξει τα χαρτιά.

Μαξ: Μας είπε ότι θα χωρίσουμε, ότι ο έρωτας μας δεν θα κρατήσει... «Αυτή είναι η μοίρα του έρωτα, μέσα στα ανθρώπινα σώματα, να φθίνει.»

Χάνα: Η έρωτας δεν φθίνει, απλώς αλλάζει μορφές.

Μαξ: Για μένα ο έρωτας είναι ένας! Ο ιδανικός!

Χάνα: Δεν μπορεί να είναι ιδανικός. Οι άνθρωποι δεν είναι ιδανικοί. Αυτοί τον φτιάχνουν.

Μαξ: Όχι! Δεν είναι κάτι που μπορείς να το δεις, να το αγγίζεις, να το ακούσεις ...

Χάνα: Μπορείς! Μπορούσες να με δεις, να μ' αγγίζεις, να μ' ακούσεις... Γιατί επέστρεψες; Τι θέλεις;

Μαξ: Είχες συμφωνήσει.

Χάνα: Δεν μου άφησες άλλη επιλογή.

Μαξ: Που πήγαν; Η βάρια, οι γλάροι, εκείνη η γυναίκα... Εξαφανίστηκαν.

Χάνα: Και εσύ το ίδιο έκανες. Εξαφανίστηκες. Όταν κάποιος είναι ερωτευμένος, δεν χωρίζει...

Μαξ: Μαζί την πήραμε την απόφαση. Το είχαμε συζητήσει.

Χάνα: Δεν με ερωτεύθηκες πραγματικά. Αλλιώς θα έμενες.

Μαξ: Και εσύ. Αλλιώς θα μου το είχες ζητήσει.

Χάνα: Έσπασα σε χίλια κομμάτια, όταν έφυγες...

Μαξ: Νόμιζα ότι αυτό ήθελες. Είχες τα σχέδια σου...

Χάνα: Δεν ήμουν στη λίστα σου... μια ιερή επιθυμία.

Μαξ: Ήσουν κάτι πολύ περισσότερο. Ο λόγος για να συνεχίσω να ζω.

Χάνα: Γιατί; Γιατί δεν ήρθες να με συναντήσεις νωρίτερα; Που ήσουν όλα αυτά τα χρόνια...

Μαξ: Μακριά... Έλειπα.

Χάνα: Αυτά που δεν ζήσαμε ήταν πολύ περισσότερα από αυτά που ζήσαμε. Τόσος χαμένος χρόνος...

Μαξ: Ξαναβρεθήκαμε όμως, έστω για μια τελευταία φορά.

Χάνα: Φεύγεις, πάλι;

Μαξ: Ναι. Αυτό ήταν...

Χάνα: Μπορώ να έρθω μαζί σου; Σιχαίνομαι αυτή την πόλη. Δεν θέλω πάλι να μείνω πίσω ...

Μαξ: Δεν έμεινες. Προχώρησες τη ζωή σου... Έζησες.

Χάνα: Άφησε με να έρθω μαζί σου. Η βροχή δυναμώνει... Πλησιάζει... Πάμε να φύγουμε.

Μαξ: Η βροχή είμαστε εμείς. Πέφτουμε. Ποτίζουμε το χώμα. (Ο Μαξ εξαφανίζεται)

Η Φωνή του Φύλακα: Τι θα γίνει, κυρά μου; Νύχτωσε. Έφυγαν όλοι. Το νεκροταφείο θα κλείσει. Δεν έχεις λόγο να μένεις εδώ. Σπίτι δεν έχεις; Δικούς σου ανθρώπους, παιδιά; Τέλειωσε. Πάει αυτός. Τον έθαψαν. Τόση ώρα στέκεσαι από πάνω του και μονολογείς... Και ο νεκρός πρέπει να ξεκουραστεί. Άντε στο καλό. Μην τον ζαλίζεις άλλο... Αύριο πάλι.

Η Χάνα συνειδητοποιεί ότι τόση ώρα μιλούσε μόνη της. Κατευθύνεται προς την αυλόπορτα. Η καταγίδα ξεσπά. Με το νερό ξεβάφονται τα χρώματα. Του ουρανού, της θάλασσας.... Δεν μένει τίποτα... Ακούγονται από μακριά οι φωνές των γλάρων.